

Artiestennaam

Kobra loopt door een drukke winkelstraat in Amsterdam. Haar moeder en Katja lopen naast haar. Ze praten met elkaar en wijzen naar etalages. Het is zomervakantie. De zon schijnt op haar gezicht en Kobra knijpt haar ogen een beetje dicht tegen het felle licht.

Katja geeft haar een duw. 'Heb je last van de zon?' vraagt ze. 'Je knijpt zo raar met je ogen.'

'Hier,' zegt Kobra's moeder. Ze rommelt in haar tas en haalt er een zonnebril uit. 'Neem deze maar. Ik heb er toch twee bij me.'

Kobra pakt de zonnebril aan. Het logo van Chanel staat met glimmende steentjes aan beide kanten op het montuur. 'Lekker blingbling,' zegt ze en ze zet de bril op haar

neus. De bril is een beetje te groot voor Kobra. Haar halve gezicht gaat nu schuil achter twee grote, donkere glazen.

'Ha ha,' zegt Katja lachend. 'Nu lijk je echt een filmster. Je bent helemaal klaar voor de auditie, Ko.'

Kobra schudt haar haren naar achteren. Als ze naar de bioscoop gaat, fantaseert ze altijd dat het haar naam is die op het doek verschijnt. *Starring: Kobra*. Dan kiest ze een actrice uit die het meest op haar lijkt en doet ze net alsof zij, Kobra, de rol speelt. Als de film afgelopen is, zit ze soms nog in haar rol. Dan loopt en praat ze net als de actrice. Niemand weet het. Het is haar eigen geheim.

'Hier naar links,' zegt Kobra's moeder. Kobra hoort haar niet. Ze oefent haar Bekende Nederlander Gezicht. In gedachten hoort ze de stemmen van haar fans. *Kobra, kijk eens deze kant op! Kobra, mag ik met je op de foto? Kobra, Kobra!*

'Kobra, naar links,' roept Kobra's moeder. 'Dames, diva's, filmsterren, even jullie aandacht, graag. De filmstudio's zijn aan de linkerkant.' Ze trekt Kobra en Katja met zich mee.

Katja pakt de hand van Kobra. 'Vertel nog een keer wat ze zei,' zegt ze met opgewonden stem.

'Nog een keer?' vraagt Kobra. 'Ik heb het nu al wel tien keer verteld.'

'Nog één keer? *Plieeeeees, sivoopleeh?*' smeekt Katja.

'Wat?' zegt Kobra.

'Nog één keer. *Asjeblieeef?*'

'Oké dan,' zegt Kobra. 'Ze vroeg of ik auditie wilde doen voor de film.' Ze kijkt haar vriendin plagerig aan. 'Verder niks.'

'Dat bedoel ik niet,' zegt Katja ongeduldig. 'Ik bedoel wat ze over mij heeft gezegd. Dat ik mee mocht komen. En dat er misschien nog meer rollen zijn.'

Kobra schiet in de lach. 'Ze zei dat je mee mocht komen en dat er misschien nog meer rollen zijn.'

Katja geeft Kobra een duw. 'Flauw,' roept ze. 'Je weet hoe graag ik in een film wil spelen.' Ze begint hardop te zingen:

Dit is mijn droom.

Dit is nog niet voorbij.

Dit is voor jou en mij.

'Sst,' zegt Kobra. Ze geeft Katja een duw terug.

'En hier oversteken, dames,' zegt Kobra's moeder. Ze trekt Kobra en Katja terug. 'Ho even. Pas als het groen is, natuurlijk.'

'O, sorry,' zegt Katja.

Kobra's moeder lacht. 'Geef niet, hoor,' zegt ze. 'Ik begrijp wel dat jullie met je gedachten ergens anders zijn. Het lijkt me een goed idee dat jullie allebei snel rijk en beroemd worden. Dan kan er altijd en overal een persoonlijke assistent mee. Net zoals bij alle grote sterren. Iemand die jullie tassen draagt en ervoor zorgt dat je niet onder de tram komt.'

Kobra lacht. Alles is zo snel gegaan sinds haar buurjongen en beste vriend Hessel het liedje dat ze samen hadden

gemaakt op YouTube heeft gezet. Ze had haar oren niet kunnen geloven toen Star Productions haar gebeld had. Of Kobra zin had om het titelnummer van een nieuwe Nederlandse film in te zingen? Ze had eerst gedacht dat iemand een grapje met haar uithaalde, maar een week later had ze al in de studio gestaan om het nummer in te zingen.

Tot haar schrik was er een filmploeg aanwezig geweest om de voorbereidingen voor de film vast te leggen. Ze had met moeite haar zenuwen in bedwang kunnen houden maar het was gelukt. Kobra had het nummer ingezongen en ze had zelfs een stukje op de camera ingesproken voor het *behind the scenes*-filmpje. Dat was nodig, hadden ze gezegd. Voor de promotie van de film. Kobra had het zo goed gedaan dat ze uitgenodigd was voor de audities. Ze waren nog op zoek naar een hoofdrolspeelster. Een meisje dat het vriendinnetje van de hoofdrolspeler kon spelen.

De filmmaatschappij had haar een script gemaïld. Het was een dialoog tussen twee meisjes. Kobra's moeder had de tekst voor haar uitvergroot en in een speciaal lettertype gezet waardoor Kobra het goed kon lezen. Katja had haar geholpen de tekst uit haar hoofd te leren. Ze hadden de scène samen geoefend. Katja had op de website van Star Productions gezien dat er figuranten werden gezocht voor de film. Ze had zich meteen opgegeven. Kobra had gevraagd of Katja met haar mee mocht komen naar de auditie. De mevrouw aan de telefoon had het goedgevonden. Vertel

maar aan je vriendin dat we nog meisjes zoeken voor een paar kleinere rolletjes, had ze gezegd. Sinds Katja dat gehoord had, was ze door het dulle heen geweest. Ze praat al een week lang over niets anders dan de nieuwe film.

‘Stel je voor dat we allebei gekozen worden,’ zegt Katja weer. Ze steekt naast Kobra en Kobra’s moeder de straat over. ‘Dan worden we allebei rijk en beroemd. Denk je dat ik dan een andere naam moet kiezen?’

‘Waarom?’ vraagt Kobra’s moeder. ‘Ik vind Katja wel een goede artiestennaam, hoor.’

Katja schudt haar hoofd. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Een goede artiest heeft alleen een bijzondere voornaam. Net zoals Madonna. Of Shakira. Of Zendaya.’

‘Of Kobra,’ zegt Kobra.

Maar Katja hoort haar niet. ‘Of Beyoncé,’ gaat ze verder. ‘Of Rihanna.’

‘Of Kobra,’ zegt Kobra weer, deze keer harder.

Haar vriendin lacht. ‘Ja, Kobra is ook goed. Wie heet er nou Kobra?’

‘Nou, dank jullie wel,’ zegt Kobra’s moeder. ‘Dat heb ik dan weer goed geregeld. Ik wist wel dat mijn dochter een diva zou worden. Dat zag ik al toen je net geboren was. Hoe je in je wieg lag. Met dat neusje omhoog.’ Kobra’s moeder doet het voor. ‘Kijk, zo. Alsof je wilde zeggen: niet storen tot mijn volgende flesje.’

'O, dat kan ik nog steeds,' zegt Kobra en ze steekt haar neus in de wind.

Katja doet haar na. 'Volgende fles, graag,' roept ze. 'Ik heb honger.'

Kobra's moeder kijkt op haar horloge. 'We hebben nog ruim een uur,' zegt ze. 'Wat willen de divaatjes doen? Nog even shoppen? Of een hamburger halen?'

'Hamburger!' juichen Katja en Kobra.

'Gelukkig maar,' zegt Kobra's moeder. 'Van al dat shoppen krijg ik zo'n honger.' Ze wijst op een gele M verderop in de straat. 'En ik weet al precies waar we gaan eten.'

Bitch!

Kobra en Katja ploffen op de bank. Kobra's moeder zet een dienblad op de tafel neer. 'Twee milkshakes, twee hamburgers, twee friet, extra fritessaus voor jullie en twee heerlijke Big Macs voor mij. Mmm, wat heb ik daar zin in.'

'Twee?' vraagt Kobra.

Haar moeder knikt. 'Twee.'

'Pas maar op, hoor,' zegt Katja. 'Anders word je misschien te dik en dan moet je afvallen. Kijk maar naar mijn moeder. Die is altijd op dieet. En als ze op dieet is, is ze chagrijnig.'

'Dus jouw moeder is altijd chagrijnig?' vraagt Kobra.

'Bijna altijd,' zegt Katja. 'Behalve op de dagen dat ze mag eten wat ze wil.'

Kobra's moeder maakt het kartonnen doosje van de Big Mac open. 'Passen jullie zelf maar op,' zegt ze lachend. 'Je weet toch dat de camera je er vijf kilo zwaarder laat uitzien dan je bent? Misschien moeten jullie maar gewoon alleen een zielig glaasje water nemen. Dan eet ik dit wel allemaal in mijn eentje op.'

Ze probeert plagerig een frietje te pakken maar Kobra trekt het dienblad lachend naar zich toe. 'Nee, hoor! Niks daarvan. Afblijven.'

'Vijf kilo zwaarder?' vraagt Katja. 'Hoe kan dat nou?'

Kobra's moeder slikt de eerste hap van haar Big Mac door. 'Dat zegt iedereen. Filmsterren en zo. Dat ze in films altijd dikker lijken dan ze in het echt zijn.'

Katja stopt een frietje in haar mond en kauwt erop. 'Dus dat betekent dat Selena Gomez nog dunner is dan dat ze op televisie lijkt. En Bridgit. En Victoria.'

'Wie zijn Bridgit en Victoria?' vraagt Kobra's moeder.

Kobra haalt haar schouders op en kijkt haar vriendin vragend aan. Katja leest alle meidenbladen. Zij weet wie iedereen is. Voornamen, achternamen, met wie ze gaan of met wie ze verkering hebben gehad. Het is jammer dat er geen televisieprogramma is waar je daar vette prijzen mee kunt winnen. Welke vraag over welke filmster dan ook, Katja weet het antwoord.

'Bridgit Claire Mendler,' zegt Katja. Ze rolt met haar ogen. 'Die kén je toch wel? Ze zingt en acteert. Net als jij. En Victoria Dawn Justice. Zie je wel dat ik een goede artiestennaam nodig heb? Niet drie, niet twee. Gewoon één naam. Kort en krachtig. Bam!'

'En Katja kan niet?' vraagt Kobra's moeder.

Katja zwaait haar hand heen en weer alsof ze de vraag wil wegwuiven. Ze stoot tegen haar milkshake aan. Kobra kan

de beker nog net op tijd opvangen. 'Nee, echt niet. Even denken... Victoria speelde Lola in *Zoey* en Tori in *Victorious*. En Bridgit speelt Teddy. Wat past het beste bij mij?' Ze kijkt Kobra schuin aan. 'Ben ik een Lola, ben ik een Tori of meer een Teddy?'

Kobra lacht en neemt een slokje van haar milkshake. 'Jij bent geen teddybeertje. Jij bent Kat. Gewoon Kat. Kort en krachtig.'

'Kat.' Katja kijkt tevreden. 'Dat heeft wel iets, ja. Kobra en Kat.'

'Dames Kobra en Kat, kennen jullie je teksten al uit je hoofd?'

Kobra knikt. Star Productions had haar een mailtje gestuurd met de tekst van de scène die ze voor vandaag moesten oefenen. Het was een dialoog tussen twee meisjes. Twee rollen. En ze moesten allebei de rollen kennen. Het was een leuke scène, vond Kobra. Twee meisjes die ruziemaakten over een jongen. In het echt zou ze het verschrikkelijk vinden om zo'n ruzie te hebben met haar vriendin maar om net te doen alsof... dat was best lekker. In deze scène kon ze schreeuwen, stampvoeten en schelden zonder dat ze een knoop in haar maag voelde van angst om wat Katja zou terugzeggen. Het was maar een scène, net alsof, niet echt... Dat het stiekem toch een beetje echt voelde, durfde ze niet tegen haar vriendin te zeggen.

Katja knipoogt naar Kobra. 'Zullen we het even doen?'

'Hier?' vraagt Kobra. Ze twijfelt. Ze kijkt om zich heen. Het is stampvol in de McDonald's.

'Hier,' zegt Katja.

'Van het begin?' vraagt Kobra.

'Nee,' zegt Katja. Ze fluistert iets in Kobra's oor. Dan schuift ze haar stoel met een ruk naar achteren en gaat rechtop staan.

'Hij is van mij!' schreeuwt ze.

Kobra kijkt haar vriendin geschrokken aan. Iedereen in de McDonald's kijkt hun kant op. Kobra's moeder neemt rustig een hap van haar Big Mac en kijkt nieuwsgierig toe.

Het zweet breekt Kobra uit. Het is leuk om te spelen dat je ruzie hebt. Maar hier? Midden in de McDonald's waar niemand weet dat het nep is?

Katja slaat ongeduldig met haar hand op de tafel. 'Heb je me niet gehoord? Hij is van mij!' schreeuwt ze nog een keer.

'O, en waarom is hij dan toch mijn vriendje?' zegt Kobra met een dun stemmetje. Ze wilde dat Katja gewoon weer ging zitten, maar ze kan haar vriendin niet in de steek laten. Dan zou Katja pas echt boos worden. Niet gewoon boos, maar laaiend boos, op die 'ik ben nergens bang voor'-manier waar Kobra altijd bang van werd.

'Dat is hij niet,' zegt Katja. Ze buigt zich een stukje voorover. 'Het was een weddenschap, schatje. Weet je dat nou nog niet? Het was een weddenschap! Welke jongen het eerst een date met een nerd zou hebben.' Ze lachte en keek Kobra uitdagend aan. 'En hij heeft gewonnen.'

'Hé, doe eens rustig,' zegt een jongen die aan de tafel naast hen zit. Hij lijkt een beetje op Hessel, met zijn warrige haar en het mutsje dat hij altijd draagt, ook in de zomer.

'Ik geloof je niet,' zegt Kobra. 'Je bent jaloers.'

'Jaloers?' zegt Katja. Ze lacht hardop. 'Op jou?'

'Ja,' zegt Kobra. Ze legt haar hand op het kettinkje dat ze van haar vriendje Ravir heeft gekregen. Het meisje in de

scène heeft ook een hartje gekregen, had ze in het script gelezen. 'En waarom heb ik dit dan gekregen?'

Katja grijpt met haar hand naar het kettinkje. Kobra deinst terug. Hier hoef ik niet voor te acteren, denkt ze. Niemand mag aan het kettinkje komen dat ze van Ravir heeft gekregen voor haar tiende verjaardag. 'Afblijven, bitch,' sist ze.

'Ja, afblijven,' zegt een man die naast hun tafeltje staat. Hij heeft een overhemd aan waar een gele M op staat. 'En ophouden met herrie maken.' Hij kijkt naar Kobra's moeder. 'Waarom zegt u hier niets van?'

'Ik mag niks zeggen,' zegt Kobra's moeder lachend. 'Ik heb geen tekst in deze scène. En ik wil de dames niet onderbreken bij hun generale repetitie.'

Kobra voelt haar hart in haar keel kloppen. Maar Katja lijkt nergens last van te hebben. Ze kijkt trots om zich heen en maakt een buiging.

De jongen aan het tafeltje naast hen lacht. Hij steekt zijn duim op. 'Goed gedaan,' zegt hij.

Katja duikt boven op Kobra en slaat haar armen om haar heen. 'O, mijn allerliefste nerdje,' lacht ze. 'Mijn bitchy superschattige nerdje.'

'Ga alsjeblieft zitten,' zegt Kobra. Ze voelt hoe haar wangen rood kleuren en ziet hoe iedereen nog steeds naar hen kijkt. Het liefst zou ze onder de tafel willen verdwijnen en pas weer tevoorschijn komen als alle bezoekers weg zijn.

Katja ploft naast haar neer en neemt een hap van haar

hamburger. 'Hè hè,' zegt ze tevreden. 'Dat was vet. Toch, Ko? Zullen we het nu even andersom doen? Dan mag jij de bitch zijn.'

'Laat maar,' zegt Kobra.

Kobra's moeder kijkt op haar horloge. 'Nog tien minuutjes,' zegt ze. 'Dan gaan we naar de auditie. Volgens mij zijn jullie er helemaal klaar voor.'